

Dört Bir Yanda Yankılanan Bahar Fırtınası

10.07.2020 • Revcom Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı Bob Avakian'ın mimarı olduğu yeni komünizmin destekçisi ve Türkiye'deki Maoist hareketin deneyimli bir aktivisti olan İshak Baran tarafından Gezi Direnişi üzerine yazılmıştır. Makale ayrıca 20 Haziran 2013 tarihinde revcom.us sitesinde yayınlanmıştır. Kaynak için: <http://www.revcom.us/a/307/a-spring-thunder-resonating-far-and-wide-en.html>

Türkiye'de son yıllarda görülmemiş boyutta bir toplumsal başkaldırı, mevcut durum ve gidişata karşı bir bahar fırtınası gibi patlak verdi. Tüm ülkeye hızla yayılarak, İstanbul'dan Diyarbakır'a yetmişin üzerinde büyüklü küçüklü yerleşim merkezinde, büyük sayıda protestocuyu sokaklara döktü. Ve dünyanın dört bir köşesinden canlı bir uluslararası dayanışma korusu yarattı.

Son derece büyük öneme sahip ve patlayıcı bir siyasi kriz, Mayıs sonundan beri sahnenin tam ortasına yerleşti. Bütün toplumu hızla kutuplaştırarak milyonları tartışmanın içine çekti, mevcut toplumsal düzenin tüm kokuşmuş ve baskıcı tabiatını ve temel varsayımlarını bütün çıplaklığıyla vurdu. Polisle şiddetli bir çarpışmanın ortasında protestoların bu amansız kabarışının sebebini soran gazeteciye cevap veren cüretkâr genç bir kadının gururla haykırdığı gibi: "Bu mücadele birkaç ağaç için değil, bu mücadele bütün benliğimiz için"

Yüzeyde bu toplumsal başkaldırıcıyı kıvılcımlayan, İstanbul Taksim Gezi Park'ın yıkım planını barışçıl bir şekilde protesto eden 50-100 kişiye polisin ve otoritelerin 31 Mayıs günü sabahın beşinde yaptıkları acımasız saldırı oldu. Biber gazları, mermi gibi atılan gaz kapsülleri, tazyikli su saldırılarının kesif dumanı arkasından, berrakça ortaya çıkan şeydu ki, mevcut toplumsal gerçeğe tahammül edemeyen ve giderek sabırsızlaşan, yeni, taze ve kararlı bir güç, genç bir isyankârlar nesli oluşmaktaydı.

2002'den beri iktidarda olan AKP rejimine karşı birleşen isyankâr güçlerin derinliği ve boyutu, çelişkilerin keskin yoğunlaşmasını göstermektedir. Üniversitelerden, gecekondulardan gençler,

her kesimden orta sınıf, sanatçılar, aydınlar, yakın geçmişte kırsal alanlardan kopup gelenlerle birleşerek başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın istifasını talep etmektedir. Bu güçlere devletin ve kamu alanlarının İslamlaşmasına, İslamcı değerlerin ve geleneklerin giderek daha fazla dayatılmasına, din-temelli ahlak kurallarının savunulmasına karşı öfke içinde olan insanlar da katılmaktadır. Bu başkaldırının merkezinde ve saflarında, vücutları ve yaşamlarının gasp edilmesine karşı çıkan, kürtaj haklarının kısıtlanmasına, "yurtsever" "iyi ana" olmak için, kaç çocuk yapacakları konusunda hükümetin verdiği kararlara öfkeyle karşı çıkan kadınlar vardır. Darwin'in evrim teorisi gibi bilimsel doğruları yıpratmak veya reddetmek yönünde devlet güdümlü çabalar karşısında küplere binenler de meydanlardadır. Devrimci grup ve örgütlerin sempatzanları çevrenin bozulmasına karşı çıkanlarla, gerçek konuşma özgürlüğü isteyen, internet sansürlerinin durmasını, azıcık doğruyu söyleyen ya da eleştiri getiren gazetecilerin tutuklanmamasını isteyenlerle birlikte mücadele etmektedir. "Tayyip istifa!" Sloganı, şehirden şehre çatışma hatları ve barikatlar arasında yankılanmakta, AKP rejimine karşı derin nefreti seslendirmektedir.

AKP, “mazlumların” tarafında olduğu imajını yaratarak ve “Adil Ekonomik Dzen” ve Kalkınma vaatleriyle iktidara geldi. Ama artık gerçek bütün çirkinliğiyle ortadadır: devletin yardımıyla gerçekleştirilen spekülasyon ve kayırmacılık, İstanbul Kanalı gibi, Üçüncü köprü gibi, bir tane daha “en Büyük cami” gibi muazzam inşaat projeleri. Bu projeler, bir avuç AKP’li “dini bütün girişimciyi” zenginleştirme amacını gütmekle kalmıyor, bunların son su kaynaklarını çarçur eden, toprak kaymalarına yol açan, tarihsel olarak yeri doldurulamaz arkeolojik servetleri yok eden ekolojik birer felakettir. Kontrolde çıkmış bir cami inşası programı, şehirleşme olarak lanse ediliyor.

Rejimin giderek daha savaş yanlısı ve küstahlıkla bölgede kabadayılık taslamasından insanlara gına gelmiştir. Osmanlı imparatorluğunun mirasını göklere çıkartıyor, temize çıkartıyor ve kendi amaçlarına alet ediyorlar. Dışışleri Bakanı Davutođlu’ nun bölgenin gerçek efendileriyle - ABD ve Avrupa emperyalistleriyle - işbirliği içinde bölgeyi yönetmek için Türk devletinin stratejik derinliğinin ne kadar önemli olduğu hakkındaki yalandan akademik tezi, bu yağmacı amaçları ve çirkin iştahı temsil ediyor. Suriye’de gerici sekter bir iç savaşın teşvik edilmesi bunu fazlasıyla gösteriyor. Simdi de kendi sinsi hesapları için bazı Kürt milliyetçisi güçlerle anlaşmalara giriyorlar ki Türk hâkim sınıflarının gerici bölgesel emellerini kovalayabilsinler ve bunu yaparken de Kürt halkının meşru özlemlerini bastırabilsinler.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, protestoculara karşı açık tehditlerle donatılmış küçümseyici bir tavırla ortalıkta kasılarak dolaşmasına partisi AKP içerisinde kuşatılıp çevrilmişlik hissi giderek kendisini hissettiriyor. On bir senedir hükümette olan İslam temelli, gelenekçi ve pazar ekonomisi yanlısı AKP saltanatının bugünkü meşruluk kriziyle baş edebilmek için, Erdoğan’ın önderliğinden kopma yönlü parti-içi tavırlar mevcuttur.

Yüzeyin Altında Neler Yatıyor?

Dünyadaki “küreselleşmenin” hızlanan temposunun bir parçası olarak 30 yıldır Türkiye’de dev değişiklikler olmuştur. Ülkede kapitalizmin gelişmesi yoğunlaşmıştır ve bunun sonucu olarak, devlet iktidarından paylarını isteyen ve yağmada kendi haklarına düşenin peşinde olan yeni kapitalistler ortaya çıkmıştır. Bu Aynı gelişme süreci, iflasa sürüklenen, gecekondulara taşınmak ya da yurtdışına çıkmak zorunda kalan milyonlarca köylüyü ve az topraklı bağımsız çiftçiyi

yerinden yurdundan etmiştir. Bu büyük değişiklikler ve altüst oluşlar, kültüre, düşünceye ve ahlak değerlerine de yansımıştır. Güçlü bir eğilim, Arabesk müziğinde görüldüğü gibi geleneksel değerlere ve ahlaka olan özlemdir. Çok sayıda kadın, ev dışında çalışmaya, ailelerinin geçimini az gelirli emekçiler olarak sağlamaya mecbur bırakılmıştır. Oysa bu aynı kadınlar, bu İslamcı ve feodal ideolojinin, geleneksel değerler ve yaşam biçimine özlemin kurbanları olmuştur. Adı göklere çıkarılan Türkiye'nin modernleşmesi, korkunç töre cinayetleri dâhil, kadınların daha da aşağılanması ve acımasız saldırılara maruz kalmasıyla el ele gitmiştir. AKP çarklarının o titizlikle beslediği imajı temsil eden "dini bütün girişimciliğin" kanlı sırrı işte budur.

AKP, bir yandan yükselen "modern kapitalizmin gelişmesi", diğer yandan da geleneksel değerlerin ve dini ideolojinin - dindarlık siyasetinin - savunulması yönündeki dürtü ve çelişkilerin ifadesi olarak ortaya çıkmış ve iktidara yükselmiştir. AKP bir yandan emperyalistlerle el ele çalışarak serbest pazar kapitalizminin ve sömürsünün yüzsüzce savunulması ve uygulanmasını temsil ediyor. Oysa iktidar hırsları, ideolojik bünye bütünlükleri ve halkın bir kesimine hitap edebilmeleri, giderek daha köklü bir şekilde dinci ideolojiye (İslam'a), AKP 'nin ağız sulanarak heveslendiği dünya kapitalist sisteminin kendi işleyişi yüzünden eriyip giden geleneksel yaşamı yeniden getirme arzusuna yaslanmaktadır.

Bugünün dünyasında, özellikle de Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da, bu birbiriyle çelişkili fakat birbirlerine bağlı dürtüler, siyasi olayları biçimlendiriyor ve birbiriyle rekabet içinde de olsa ikisi de gerici alternatifleri ortaya çıkartıyor. Aynı zamanda gerici şiddet ve manipülasyonları teşvik ediyor. Irak'ta, Afganistan ve Somali'de saldırılar, emperyalistlerin "Terörizme Karşı Savaşı", ve İran İslam Cumhuriyeti'yle devam eden dalaşma, bütün bunlar bu dinamikle şekilleniyor. Sözüm ona "Türk Modeli", 31 Mayıs'a kadar, gerici ve zamanı geçmiş İslamcı siyasi rejimlerle emperyalizm-güdümlü kapitalizmin dizginsiz gelişmesinin çelişkilerini törpüleyip harmonize etmenin bir örneği olarak övülüyordu. Bölgede ve Türkiye'de birçok insan bu "birbirine karşıt gidişin" mümkün olan en iyi seçenek olduğuna inanıyordu. Bu seçimler işte bu kuruntularla kazanıldı ve bu modele de, Arap Baharı'nın getirdiklerini bastırıp boğazlamak için övülüyor, ya da gırtlaklardan aşağı zorla itiliyordu. Bugünkü patlayış, bu çözümü imkânsız çelişkilerin su üstüne çıkmasıdır.

Zararsız ve ılımlı dozda bir İslam'la kapitalizmin gelişmesi ve demokrasinin inşa edilmesi hayallerinin gerçekleşmesi mümkün değildir. Tayyip, bir Taliban ya da Bin Laden olmayabilir, ama onları yaratan ve kendisinin kesinlikle kontrol edemeyeceği bu birbirine zıt iki eğilimin bir ürünüdür. Ve konuşmalarında bu kadar kontrolsüzce, ukala ve küstah olmasının sebeplerinden birisi de budur.

Aynı rüyanın diğer yanı da, Türkiye'nin, yabancı emperyalistlerin talan ve tıkinma alanı olmaktan çıkıp, emperyalist ziyafet sofrasına oturma hayalleriydi: örneğin Avrupa Birliği'ne katılma umutları. Türkiye Cumhuriyeti'nin 1923'teki başlangıcından beri, "Batı medeniyetine" erişme emelleri Türkiye'nin başındakilerin hayali olagelmıştır. Atatürk'ün ve generallerin veremediklerini, AKP vermeyi vaat etti. Bunun tam bir Hüsnü kuruntu olmasının ötesinde, Türkiye halklarının neden başkalarının yağmalanmasına katılmak gibi bir emeli olsun, ya da dünya çapında gerçek soyguncuların "Stratejik Ortağı" (Yani Polisi ve işkencecisi) olsun ve milyarlar aşağılanırken bir avuç insanın eline milyarlarca doların geçmesini sağlayan bir düzeni savunsun ki? Uluslararası seks kölesi ticaretinin büyük bir endüstriye dönüştüğü, çocuk emekçilerin hala mevcut olduğu ve çevrenin tamiri imkânsız zararlardan muzdarip olduğu bir düzeni? Osmanlı İmparatorluğu'nun ihtişamını yeniden canlandırma çabaları, Türkiye'nin dünya emperyalizmi düzeninde heveslenip durduğu yeri ele geçirme hülyasından başka bir şey olabilir mi?

AKP'ye, onun ideolojisine, zulmüne ve toplum için tasarladığı projesine karşı girişilen toplumsal başkaldırının en önemli meyvesi, tamamen farklı bir toplumun yaratılmasının gerekli olduğunun kolektif olarak farkına varılmaya başlanmasıdır.

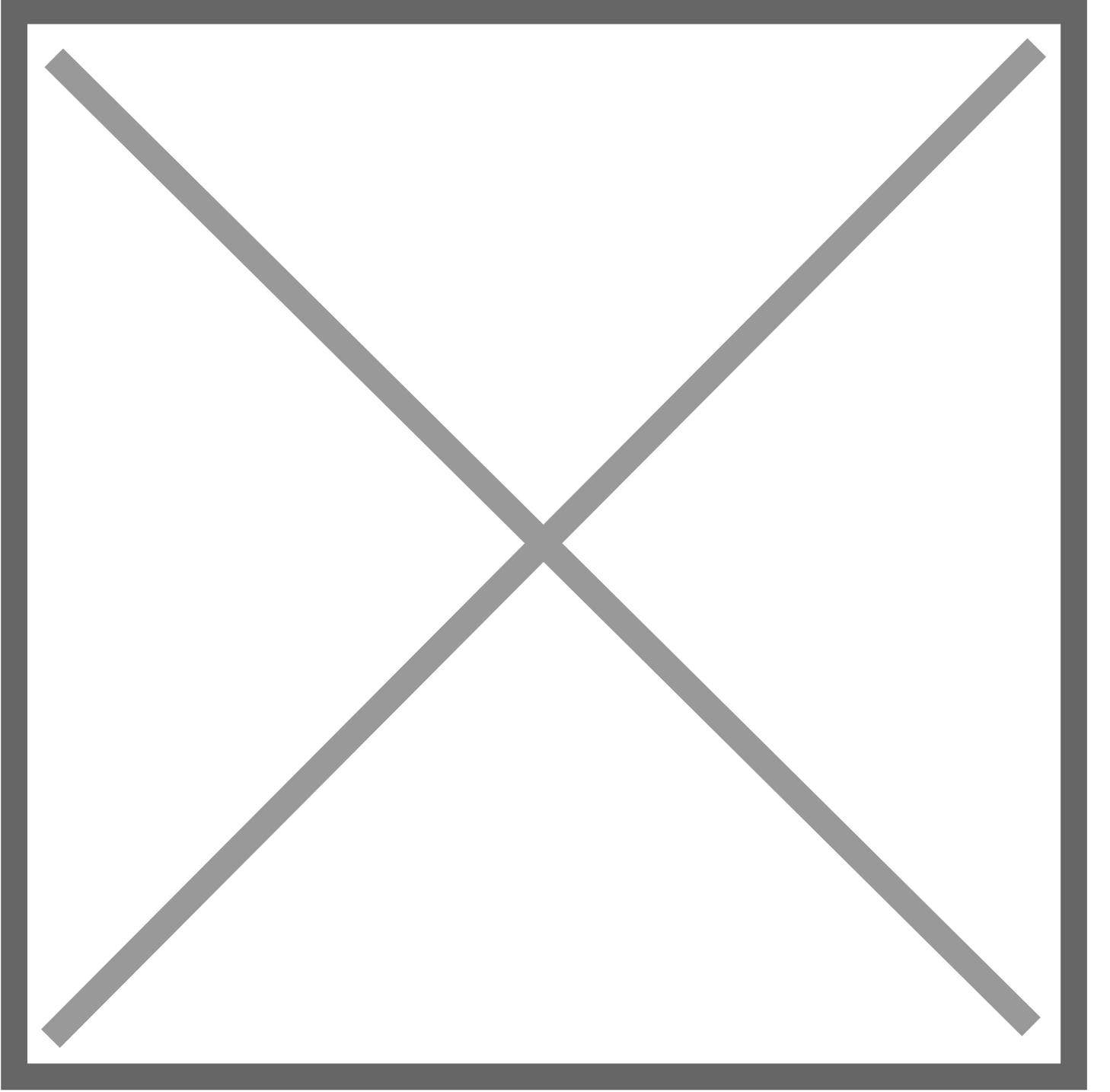
Gereken Mücadeleyi Hedefe Dek Yürütmek

Taksim meydanındakilerin ve diğerlerinin, ülkenin son yerinde artan sayıda halktan insanların istediği, ülkenin yönü ve yaşamını tayin etmeye bizzat katılmaktır. Tutku ve yeteneklerini, daha iyi bir toplum yaratmak için kullanmak istiyorlar. Yerkürenin iyi bakıcıları olma, çevrenin para ve menfaat hırsına kurban edilmesini engelleme bilinci güçlenmektedir. Kadınlar ve erkekler, pederşahiliğin, kadınların ezilmesi ve horlanması, mücadeleyle ortadan kaldırılmış olacağı bir toplum özlemini çekiyorlar. Bir ulusun diğerlerini köleleştirip aşağılamadığı bir toplum. İnsanlar,

kapitalist ve emperyalist dñnyanın getirdiği kıran kırana rekabetin ve vurdumduymazlığın altından sıyrılıp kurtulma, gerçek yardımlaşma ve sosyal birliktelik içinde yaşama özlemi içindeler.

İnsanların bu uğruna mücadele ettikleri son şeyi, hatta bundan çok daha fazlasını gerçekleştirmek, aslında hem Türkiye’de hem de dünyada mümkün. Bu, komünist devrim yoluyla mümkündür. Bob Avakian bunu şöyle ifade ediyor:

“Komünizm, insanların ortak yarar ve iyiliği için çalıştığı ve mücadele ettiği bir dünyadır. Herkesin topluma yapabileceği katkıyı yaptığı ve toplumdan da insanca bir yaşam için gerekli olanı alabildiği bir dünya. İnsanlar arasında bölünmelerin mevcut olmadığı ve bu bölünmelerle bazılarının diğerlerini hüküm ve baskı altına almadığı, onları dünyayı kavrama ve değiştirebilme bilgisi ve araçlarından mahrum bırakmadığı bir dünya. ”

Komünizme ulaşmak için gereken şartlar bugün dünyada mevcuttur. Son derece gelişmiş üretim kapasitesi mevcuttur ve yerkürenin son köşesindeki insanları birbirine bağlamaktadır. Ancak mevcut toplumsal düzen içinde, bu kapasite sadece daha da fazla özel sermayenin birikimi için kullanılabilir. Ve bu kaynakların en büyüğü ve değerlisinin - halk kitlelerinin kendisinin - tüm herkesin ihtiyaçlarını karşılamayı sağlaması engellenmektedir. İşçiler işsiz bırakılırken ve toprağından edilmiş köylüler boşa çıkarılırken, diğer yandan kendilerine önemli

bilgi ve beceri kazanma şansı tanınmış olanların dahi halka hizmet etmelerine imkân tanınmamaktadır. Kadınların, toplumun yarısını oluşturanların, durumu ve süregelen ezilmesi, insanlığın nasıl zincire vurulduğunun çarpıcı bir tezahürüdür.

Toplumun böyle devam etmesinin temel sebebi, mevcut düzenden çıkar sağlayan küçük bir azınlığın, sömürücü sınıfların, devleti - hükümeti, ordu, polis ve bürokrasiyi - ellerinde tutmalarıdır. İktisadi ve siyasi hâkimiyet, kendisini kültür ve fikirler dünyasında, değerler ve inançlar sisteminde de yansıtmaktadır ki bu sistem, yoğun şekilde geçmiş ve bugünkü sömürü ve zulüm yapılarından beslenmekte ve halkın köleleştirilmişliğinin devamına hizmet etmektedir.

Dolayısıyla, eğer toplum dönüştürülecekse, gerçek bir devrime ihtiyaç vardır. Bundan kastettiğimiz, var olan devletin alaşağı edilmesi ve sökülmesi, yerine, uzak görüş ve vizyon sahibi bir öncü partinin önderliğinde, sömürülenlerin orta sınıflar ve profesyonellerle ittifak içinde toplumu yönetecekleri, köklü olarak yeni bir siyasi iktidarın, Sosyalist bir devletin getirilmesidir.

Böyle sosyalist bir toplum, ancak bölgede ve dünyada devrimin bir "Us Alanı" olarak mevcut olabilir.

Çok önemli olan bir nokta sudur ki, Sosyalist bir toplum, bugünün toplumundan geleceğin komünist dünyasına bir geçiş toplumu olacaktır. Ve böyle bir toplumun mevcut olabilmesi, ancak tartışma, mücadele ve değişiklik denemeleriyle kaynaklanan, canlı, renk dolu, dinamik bir toplum olduğu takdirde mümkündür. Bu, hayatın yaşamanın çok keyifli ve neşeli olduğu bir toplumdur.

Ancak devrimin mümkün olması ve devrim arzusunun gerçekten başarılı bir yol açması için, teoride ve ideolojide de bir devrim yapmak gerekiyor. Devrimci teoriyi bilinçli olarak benimseyip sahiplenmiş, iktidarı ele geçirmede ve toplumu dönüştürme sürecine koyulmada kitlelere önderlik etme sorumluluğunu üstlenmiş bir kesime ihtiyaç var. Bob Avakian'ın yeni sentezinin önemi de burada yatıyor: komünist devrimi yeniden tasavvur etmek ve zindeleştirmek. Avakian, bu uğraşta, Proleter devrimin tarihini ve günümüzün toplumunu, insan faaliyetinin farklı alanlarından ortaya çıkan yeni bilgileri, devrim teorisi için bilimsel olarak inceliyor. Sonuç, daha bilime dayalı, daha özgürleştirici bir Marksizm, toplumun devrimci

dönüşümünü daha arzu edilir ve daha gerçekleştirilebilir kılan bir Marksizm.

Böylesi Bir Geleceğe Bir Göz Atmak

En genel hatlarıyla, son gerçek devrimci programın can evinde olması gereken ilk elden yapılacak devrimci dönüşümler açısından, iki özellik görmek mümkündür. Birincisi, Türkiye gibi bağımlı toplumlarla, bu toplumları ekonomik, siyasi ve kültürel olarak bağımlılık ve tahakküm altına alan dünya emperyalist sistemi arasında örümcek ağı gibi örülmüş ilişkiler vardır. Gerçek bir devrim, bu zincirler ağının şurasında burasında ufak tefek değişikliklerle uğraşmaz, ya da daha kötüsü, emperyalist dünya sistemiyle olan şu veya bu ilişkiyi, bir kaldıraç olarak ya da bir avantaj sağlama amacıyla herhangi bir şekilde kullanma hesabı yapmaz. Ortadoğu bölgesinde Türkiye dâhil bazı ülkeleri içine alan bir berrak örnekten gidecek olursak, moderne emperyalizm-merkezli turizm ya da petrol endüstrileri, halk üzerinde ve bütün toplum üzerinde gerçek bir zincirdir. Kesinlikle “Ulusal Kurtuluş” için muhtemel bir araç değildir.

Devrimin ikinci doğrudan amacı, halk kitlelerinin ve tüm toplumun sırtında ağır bir yük olmaya devam eden gerici, pederşahi ve geri toplumsal ilişkileri süpürüp atacak geniş bir toplumsal dönüşüm sürecini zincirlerinden boşandırmaktır. Meselenin gerçeği sudur ki, bu iki ana hedefe sadece gerçek, devrimci, bir sosyalizmle erişilebilir.

Burgiba Bulvarı'nda, Tahrir Meydanı'nda ve şimdi Taksim Meydanı ve Gezi Park'ındaki olayların bütün dünyayı büyük ölçüde heyecanlandırmasının sebebi, sadece buraların direnişin odak noktaları olması değil, aynı zamanda, hareketin ve genel olarak toplumun nereye gideceği konusunda canlı tartışmalarla kaynayan ” serbest alanlar olmalarıdır “. Engel teşkil ettiği düşünülen her şeyi ve herkesi eleştirme gözü pekliği cüretkârlığı vs. Böyle faaliyetler, gericilerin iktidarı altında, polis saldırıları, develerin sırtındaki katiller, televizyon karartmaları ve sivil polis ajanlarıyla karşı karşıyadır. Geleceğin Sosyalist toplumunda, bu çeşit fikir mayalanması ve tartışma kargaşası, değil “tahammül” edilmek, bundan da öte, toplumun önderleri ve onun devrimci kurumları tarafından özellikle kucaklanıp bilfiil teşvik edilecektir. Protesto ve kitlesel altüst oluş, cesaretle düşünme, yeniden değerlendirme, eleştirme ruhu, daha önce tarihte görülmemiş boyutlarda boy verecektir ve bir kez daha entelektüel ve siyasi yaşamdan “dışlanmış” halk kitlelerini, yeni bir toplumda önemli rol oynamaya devam edecek olan

aydınları ve sanatçıları içerecektir. Devlet iktidarı, halkın böyle mücadeleleri yürütme haklarını koruyacaktır. Çok açıkça belirtmek gerekirse, Sosyalizmin aleyhinde olanlar bunu rahatlıkla ifade edeceklerdir, sistemi yasadışı yollarla devirmeye kalkmadıkları surece.

Avakian'ın sosyalizm anlayışında, görüş ayrılığı ve çatışmaları, muhaliflik, doğru ve yanlış konusunda mücadele ve kitlesel tartışmalar, toplumun dokusuna örülmüş öğeler olacaktır, istisna durumlar değil. Para, menfaat ve mülkiyet ilişkileri koşullarında, "konuşma özgürlüğünün" anlamını boşaltan burjuva toplumun aksine, Sosyalist toplumda, söz konusu hakların gerçekten bir anlam sahibi olmaları için, bütün kaynaklar (yayınlar, televizyon kanalları, toplantı salonları vb.) seferber edilecektir. Bu yönelim, karşılaşılabilecek her zorlukta bir kenara atılacak, göstermelik, sofuca bir dilek değildir. Geleceğin Sosyalist ülkelerinin, hem içeride hem dışarıda, avuç dolusu düşmanları şüphesiz olacaktır. Karşı-Devrimci düzeni geri getirmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Fakat böyle düşmanların mevcudiyeti ve onlarla mücadele etmenin gerekliliği, çoğu zaman sert metotlara başvurmanın sebebi olarak görülmüş ve bu, halk kitlelerine güvenmenin, onları seferber etmeye dayanmanın önüne geçirilmiştir.

21. yüzyılın yeni Sosyalist ülkelerini karakterize edecek özelliklerden, bütün nüfus çapında bireysel hakların esi görülmemiş ölçüde genişletilmesi olmalıdır. Devletin kendisine gelince, kitlelerin kendi devrimlerinin bir sonucu olacağı için, nitel olarak farklı olacaktır, ancak yine de devletin var olması gerekli olduğu müddetçe, devletle halk arasında çelişkiler olacağı gerçeğini değiştirmez. Uygulanacak olan demokrasi ve bireysel hakların garanti altında olması, toplumsal dönüşümün ileri doğru hareketini devam ettirme mücadelesinin bir parçası olacak, devrimin ilerlemesi için daha elverişli şartlar yaratmayı amaçlayacaktır.

Örneğin, bilimsel bir dünya görüşü mücadelesi ve kitlelerin düşünceleri üzerinde ağır bir etkisi olan dinci görüşlere karşı çıkma meselesini ele alalım. Türkiye'de, bölgedeki diğer ülkelerde ve dünyanın her yerinde, ya kanunlar ya da aile ve geleneklerin yükü, medya, hatta bazen sıradan zorbalardan yüzünden, insanlar alternatif görüşleri araştırıp tartışma yönünde teşvik görmüyorlar ve inanmayanlar da susmak ve sinmek zorunda bırakılıyor. Din ve devlet arasında kesin bir ayırım olmalıdır. Eğitim sistemi tüm diğer toplumsal olguların incelenmesinde kullanılan aynı bilimsel standartlar çerçevesinde dini ele almalıdır. Devletin zorla dayattığı resmi bir ideoloji

olmayacaktır ve buna komünizm ideolojisi dâhildir.

Kökten farklı Sosyalist Toplum, din tartışmasını da çok farklı olarak ele alacaktır. Uzun zaman komünizmin bilimsel dünya görüşüne karşı çıkarak dine sarılacak insanların olacağını biliyoruz. Din özgürlüğüne saygı gösterilecektir ve hiç kimse olduğundan başkaymış gibi görünme baskısına maruz kalmayacaktır. Öte yandan, komünistler din konusunda ve daha genel olarak dünya görüşü konusunda mücadeleden kaçmayacaklardır. Çünkü insanlar dünyaya olduğu gibi bakıp bu temelde onu dönüştürene kadar, komünist bir topluma erişmek mümkün olmayacaktır. İnananlarla devrimci komünistler arasında düşünce alanındaki bu mücadele, milyonların katıldığı, kendini eğittiği ve dönüştüğü gerçek ve heyecanlı bir okul olabilir.

Aşına Geliyor mu?

Birçok insan diyor ki, Sovyetler Birliği'nde ve Mao'nun Çin'inde komünist devrim denendi ve başarısız oldu. Bu Sosyalist devrimlerin sonunda yenilgiye uğramış oldukları doğrudur. Ancak bu devrimlere "zorbalık yönetimi" ya da "kâbus" demek sefil bir iftira olur. Bu Sosyalist devletleri felaket olarak nitelendirenin kim olduğunu göz önünde bulundurmakta fayda vardır: bunlar, bu devrimlerin alaşağı ettiği aynı sömürücü sınıfların temsilcileridir! Gerçek şudur ki, bu devrimler tarihte her seferinde iktidarı kitlelerin eline vermiştir ve bir kez daha görülmemiş toplumsal dönüşümler gerçekleştirmeye cüret etmişlerdir. Bu tür çabaların eksikleri ve hataları olmasına rağmen bunların bazıları hem uygulamalarda de kavramlaştırma düzeyinde ciddiydiler, şaşdırmamak gerekir.

Bazıları da diyor ki, komünist devrim insanların maddi ihtiyaçlarını karşılamayı başarabilir ama özgürlük ve bireysellikten feragat etmek pahasına. Yapılan gerçek hatalara ilişkin bu söylenenler, söz konusu toplumların makul bir nitelendirilmesi değildir. Daha önemlisi, bugün Avakian'ın yeni sentezi, devrimci dönüşümü kavrama ve devrimci sürece önderlik etme meselesinde, farklı ve bir daha özgürleştirici yaklaşım sunuyor. Bu yeni kavrayışın ışığında, şunu anlamak önemlidir ki, son kertede devrimin merkezinde sömürölüp aşağılanmış milyonların olması gerekiyorsa da, Proleter devrimin amacı intikam değil, tüm insanlığın kurtuluşudur.

Sonuç

Türkiye'deki kabarışın, bölgede esen ve genelde Arap Baharı diye adlandırılan umut ve değişiklik rüzgârlarıyla yakın ilişkisi vardır. Bunlar ihtiyaç duyulan nefes almalar olup, büyük bir heves yaratmış olmalarına, hatta bazı rejimlerin düşmesine önyak olmuş olsa da, bu hareketler henüz gerçek devrime yol açmış değildirler.

Aynı şartlar, aynı fay hatları ve çelişkiler, gerçek devrimci bir alternatif yoksa dehşete de yol açarlar. İki gerici tarafın halk kitlelerini istismar edip kullandığı Suriye'deki kan dökümüne bir bakın.

Türkiye tarihinde muazzam ve heybetli bir kavşak yaşanıyor. Bu aynı zamanda düşüncede de gerçek bir devrim gerektiriyor, şayet halkın özlemleri hakikaten gerçekleşecekse. Buna karşılık, avantajımız odur ki, daha derinlemesine bilimsel ve devrimci bir kavrayışı içeren Yeni Sentez, komünist devrimin yeni sürecinin başlatılması ve ilerletilmesine teorik temel teşkil etmek üzere mevcuttur.

Şu anda, hareketin ilerlemeye devam etmesi ve ortaya koyulan talepler karşısında hükümeti geri adım atmaya mecbur etmek için, kararlı bir mücadele yürütmek şarttır. Halkın tarafındaki güçler, bu rejime ve bu düzenin yöneticilerine karşı saflarını sağlamca birleştirmeye çalışmalıdır. Bilinen gerici güçler ve kanlı Türk bayrağı gibi siyasi sembollerin, bugün aynı devletin nefret edilen hükümetine karşı cesurca Mücadele edenlere yardımcı olabileceği hayalini gütmemelidir. Bizi ezenleri, onların bayrağını yükselterek yenemeyiz. Bu bayrak, neyi temsil ettiği kavranarak reddedilmelidir.

Bu hareketin özgürleştirici özelliği, toplumdaki ve dünyadaki şartların canlıcı meselelerini, tartışma ve Mücadele için açığa çıkarmış, ve bunu yaparken de, her kesimden insanların geniş bölümlerini bir araya getirmiş olmasıdır. Proleterler ve sömürölüp aşağılanan sosyal gruplar dâhil, geniş halk tabakalarından daha da fazla güce uzanıp kazanmak son derece önemlidir. AKP ve diğer gericilerin onları kandırmasına, bu hareketin mücadelesini verdiği geleceğin aleyhine sevk etmesine izin verilmemelidir.

Çok sayıda insan devrimci değişiklik özlemindedir, çok sayıda insan yeniden devrim hayal etmektedir ve diğerleri de devrimin neden gerekli olduğunu fark etmeye başlamaktadır. Nasıl devrim yapılacağı ve insanlığın özgürleştirileceği hakkındaki düşüncelerimiz üzerinde tartışmak, mücadele etmek ve bu düşüncelerimizi berraklaştırmanın tayin edici önemi vardır. Geçmiş devrimlerden doğru dersler çıkartmak, bugünün dünyasında devrimin nasıl başlatılıp insanlığın kurtuluşu hedefine doğru nasıl yürütüleceği hakkında berrak stratejik kavramlar geliştirmek, küçümsenecek ve ertelenecek bir şey değildir. Komünizmin eski ve sıradan bir savunması yeterli olamaz. Gerçekleştirilmek için haykıran devrimin güçlerini ve zeminini hazırlamak üzere, teorik ve siyasi olarak donanmak isteyenler için, Bob Avakian'ın yeni sentezini inceleyip araştırmak kaçınılmaz bir sorumluluktur. Türkiye ve Bütün dünyanın devrimle dönüştürülmeye ihtiyacı var!

Ishak Baran, 15 Haziran 2013